

forslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse.

**P. Th. Nielsen:** Maa jeg begynde med at sige, at jeg var ikke til Stede ved det Møde i Finansudvalget, som det ærede Medlem, der nu talte (Povlsen), sigtede til, men jeg ved fra mine Partifæller, hvorledes det gik til i dette Møde, og jeg har overværet alle de følgende Møder. Det ærede Medlem har derfor ikke Ret til at komme med den Udtalelse, at man ikke har ønsket, at denne Sag skulde afgøres af Domstolene. Men Sagen var afgjort. Ministeren havde taget den ud af Rettens Hænder, og der var ikke noget at gøre. Det har vi hele Tiden misbilliget, og det misbilliger vi fremdeles.

**Første Viceformand (K. M. Klausen):** Folketingsmanden for Randers Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

**Povlsen:** Man fik absolut ikke det Indtryk i Finansudvalget, at Stillingen var den, det ærede Medlem siger, og jeg hævder atter, at et Medlem af Venstre udtalte sig saaledes, at der ikke var Tvivl om, at han opfattede det, som om Finansudvalget fuldt ud godkendte Ministerens Handling i denne Sag, og jeg maa tilstaa, at de skarpe Angreb paa Ministerens Afgørelse, der kom kort Tid efter, forbavsede mig i ikke ringe Grad. Jeg kom til at tænke paa det gamle tyske Mundheld: Man mærker Hensigten og bliver forstemt.

**Ellinger:** Ligesom tidligere ærede Talere skal jeg paa min Gruppes Vegne udtale, at vi anser det, der er sket i den flere Gange omtalte Affære, for absolut forkasteligt og fordømmeligt, og med Hensyn til Afgørelsesmaaden maa jeg ogsaa udtale mig absolut imod, at Ministeren har afgjort Sagen paa den Maade, han har gjort, i Stedet for at lade den gaa til Rettens Undersøgelse. Thi vel har den højt-ærede Minister tidligere udtalt, at han maatte anse det for at være meget tvivlsomt, om vedkommende vilde blive dømt for, hvad de har foretaget sig, men det forekommer mig at være af underordnet Betydning, hvorvidt de vilde blive dømt,

thi det vigtigste i denne Sag er at faa udredet i Enkeltheder, hvad der er gaaet for sig, og det kan kun udredes gennem en Undersøgelse for Retten. Det forekommer mig, at den Meddelelse, der kom fra Justitsministeriet eller Justitsministeren for faa Dage siden, ikke giver nogen dybtgaaende Fremstilling af, hvad der i Virkeligheden er foregaaet — man mærker det Linie for Linie. Jeg anser det altsaa for at være beklageligt, at Sagen ikke er gaaet til Retten. Der er blevet sagt, at Handelsbanken skulde have tilraadet, at Sagen blev afgjort i Mindelighed. Saa vidt mig bekendt, kan man ikke sige dette. Fordi man træffer en Mand paa Gaden, og denne Mand er en højtstaaende Mand i Handelsbanken, og han saa i en Samtale lader en Udtalelse af den Natur falde, er man ikke berettiget til offentligt at sige, at Banken har tilraadet denne Afgørelse. I Forbudsloven blev der fastsat en Bødestraf paa indtil 10,000 Kr. — Rigsdagen vedtog jo i sin Tid dette Lovforslag uhyre hurtigt, saaledes som det var forment af Ministeriet. Det er mærkeligt, at Ministeriet ikke har set, at naar man ved at overtræde Forbudet kunde skaffe sig en Indtægt af mange Gange 10,000 Kr., var en Bøde af 10,000 Kr. en ganske meningsløs Straf. Det forekommer mig, at Ministeriet burde have set, at Overtrædelse af Forbudet ikke alene bør straffes, fordi en saadan Overtrædelse kommer paa tværs af Statens Bestræbelser for at beholde de Vare-mængder her i Landet, som man maa sikre sig af Hensyn til Befolkningen, men ogsaa fordi den kan volde Landet udenrigspolitiske Vanskeligheder. Og havde Ministeriet indset det — og et saadant Overblik maa et Ministerium være i Besiddelse af —, maatte det ogsaa hurtigt komme paa det rene med, at en Bødestraf paa 500—10,000 Kr. aldeles ikke er nogen Straf for en Overtrædelse, der kan medføre saadanne Konsekvenser.

Hvad selve det foreliggende Lovforslag angaar, finder jeg, at der intet er at sige imod, at saa haarde Straffe rammer dem, der begaar Forseelser, der kan medføre de Konsekvenser, jeg nylig nævnede. Vi giver altsaa Lovforslaget fuldt ud vor Tilslutning.